

Szent János püspök

Homíliája a pünkösdi utáni XIX. vasárnapra (Mt 9,1–8)

A mai olvasmány megmutatta, hogy emberi tettekben Isteni titkokat művelt, látható dolgokban láthatatlan cselekedeteket végzett Krisztus. *Beszállta* —úgymond— *a hajócskába, és átkelte a tengeren, és az ő városába méne.* Nemde épp ő az, aki megfutamítván a vizeket a tengermélyt lecsupaszította, hogy az izráelita nép az ámuló hullámok között száraz lábbal mintegy hegyek hasadékán vonuljon át? Nemde ő az, aki Péter lábának meghajlította a tengeri örvényt, hogy az emberi lépteknek szilárd odaadással szolgáljon e folyékony út?

És mi ez, hogy épp ő tagadja így meg magától a tenger szolgálatát, hogy egy csekélyke tavon révpénzért keljen át? *Beszállta* —úgymond— *a hajócskába, és átkelte a tengeren.* De mi ebben a különös, testvéreim? Krisztus azért jött, hogy magára vegye erőtlenségeinket és saját erejének gyógyírját ossza meg velünk, [emberi dolgokat kérjen, istenieket kínáljon; méltatlanságot fogadjon, méltóságot adjon vissza; gyötrelmet szenvedjen, gyógyítást nyújtson],¹ mert az orvos, aki nem viseli az erőtlenséget, gyógyítani sem tudja, és aki nem volt a gyöngével gyöngé, nem hozhat a gyöngének gyógyulást. Krisztus tehát, ha megmaradt volna önnön erejében, semmi közösségben nem lett volna az emberekkel. És ha nem töltötte volna be a test rendjét, hiábavaló lett volna testet öltése is. Magára vette tehát e szükségeket, hogy igaz embervolta emberi szükségekkel igazoltassék.

[*Beszállta* —úgymond— *a hajócskába, és átkelte a tengeren, és az ő városába méne.* A földkerekség Teremtő Ura, miután miérettünk a mi testünk szűkösségébe költözött, emberi hazában kezdett élni, zsidó város polgára kezdett lenni, szülőknél engedelmeskedett, aki minden szülőknél maga volt Szülője, hogy meghívja a szeretet, vonzza a kedvesség, megkösse az érzés, csábítsa a szelídség azokat, akiket megszalasztott az uralom, a félelem szétszórt, földönfutóvá tett a hatalom ereje.] *Beszállta a hajócskába* Krisztus, az Egyház hajójába, hogy a világ háborgását örökre lecsöndesítse, *beszállta*, hogy az őbenne hívőket a mennyei hazába szelcsöndes hajózással vezesse el és az ő városának polgáraivá tegye azokat, akiket istenségének részeseivé tett. Nem Krisztus szorul tehát a hajóra, hanem a hajó szorul Krisztusra, mert mennyei Kormányos nélkül az Egyház hajója a világ tengerén ilyen és ekkora veszedelmek közt a mennyei kikötőbe képtelen elérni. Te pedig, Urunk, irgalmazz nekünk!

Ford. Földváry Miklós István

¹ A szögletes zárójelbe tett részek hiányoznak a forrásul használt *Breviarium Strigoniense*. Nürnberg 1484-ből, és a XX. századi (többféle kiadást megért) *Breviarium Romanumból* valók, amely a beszédet egyébként Aranyszavú Szent Péternek tulajdonítja.